

компонистъ и пианистъ, род. 25 февр. 1807 въ Романовъ, умр. 9 окт. 1867 въ Варшава, ученикъ на Елснера (съученикъ на Шопена), концертиралъ успѣшно изъ Полша, Русия и Германия, компониралъ: 3 симфонии, една фантазия за оркестръ, една опера, струнни квартети и квинтети и др.

Добровенть, Исая, Александровичъ — диригентъ и компонистъ, род. 27 февр. 1894 въ Нижни-Новгородъ, ученикъ на Игумновъ и Танеевъ въ Московската консерватория, и на Годовски въ Виена; преподавателъ въ консерваторията на Московската филхармония, диригентъ въ Большой театръ въ Москва; съ поставянето на „Борисъ Годуновъ“ въ Дрезденската опера презъ 1923 направя отлично впечатление, и остава тамъ до 1924, когато заема мѣстото на първи диригентъ на голѣмата Volksoper въ Берлинъ, ръководейки същевременно и Филхармоничнитѣ концерти въ Дрезденъ. Часть отъ сезона 1927—1928 — бѣ главенъ диригентъ на Софийската държавна опера, следъ това дирижира симфоничнитѣ концерти въ Осло, и гостува на първитѣ оркестри въ Европа и Америка. Композиции: по единъ концертъ за цигулка и пиано — съ оркестръ, 2 сонати за пиано, „Еврейска мелодия“, „Приказка“ за цигулка и пиано, музика къмъ „Филипъ II“ отъ Верхаренъ; музикална приказка „1001 нощ“, клавирири нѣща, пѣсни и др.

Доброничъ, Антуанъ — Dobronic, Antuan — хърватски компонистъ, род. 2 апр. 1878 въ Йесла на островъ Хвара, свършилъ учителска школа въ Арбанаситѣ, въ Задра и композиционно капелмайстор, училище при Щекеръ и Спилка, и майсторския отдѣлъ на композиционната школа при проф. В. Новакъ въ Пражката консерватория. Билъ е основенъ, и учителъ по музика, сега — професоръ въ Музикалната академия въ Загребъ. Д. е единъ отъ първитѣ ратници на музикалния национализъмъ въ Хърватско, като неговото влияние е било твърде силно върху младото музикално поколѣние въ Загребъ. Компониралъ е 1: Югославянски нар. пѣсни за мъжки, детски и смѣсени хорове — цѣли

цикли: „Чобани и Сойчица“, „Перударски пѣсни“ пѣсни „Сбждната и несбждната любовъ“, II: пѣсни за гласъ и пиано (хърватски циклуси). „Момински съновидения отъ село“ и др., III: камерна музика — за пиано: „Серенадата на моя животъ“, „Нашата Лена“, „Нашата Райка“, „Земя и слънце“; за цигулка: „Моята пѣсень“ и др.; за струненъ квартетъ: „Пѣсень на сроднитѣ души“ и „Пѣсеньта на нощта и страданието“; Симфонически творби: „Приканване за хоро“, „Карнавалъ“, „Пѣсни на месецъ май“, сонита изъ Гундуличовата „Дубровка“, „Кирали Марко“, музика за Гундуличовата пастирска игра „Дубровка“, и операта „Дубровски диптихонъ“. Писалъ е и музикална критика, есета и полемика.

Докторъ на музиката — академическа степенъ, която съществувала въ Англия отъ срѣдновѣковието, и която сѣ давали отначало университетитѣ само въ Кембриджъ, Оксфордъ и Дублинъ, а по-късно и всички други английски и американски — на заслужили, знатни музиканти. Възвеждането въ титлата става, възъ основа на представена композиция — осмогласна fuga съ оркестръ, и специаленъ изпитъ. На признати голѣми музиканти се дава и безъ такива изисквания — почетно (honoris causa). Нѣсмитѣ университети даватъ докторска титла, която е повече философска докторска степенъ, възъ основа на трудъ — теоретически, исторически или естетически, и изпитъ по една сродна на музиката дисциплина. Отъ славянскитѣ компонисти титлата Д. м. сж получили Дворжакъ и Чайковски — отъ Кембриджския университетъ.

Долежилъ, Методей — Dolejill, Metodej — чешки вокаленъ диригентъ, род. 1885 въ Велке Кинчице, възпитаникъ на Пражката консерватория, дете сега е професоръ, издалъ книга: „Интонация и елементаренъ ритъмъ“; дирижира съ голѣмъ успѣхъ въ Чехия и задъ граница „Пѣвческото сдружение на пражкитѣ учители“. Аранжиралъ е много народни пѣсни за хоръ.

Долендо, ит. dolendo — плачевно, тѣжно.